

Martin Luther King, Jr. “I have a dream”

Ολόκληρο το κείμενο της ομιλίας του:

Είμαι χαρούμενος που βρίσκομαι μαζί σας σήμερα, σε κάτι που τι θα μείνει στην ιστορία, ως η μεγαλύτερη διαδήλωση για την ελευθερία στην ιστορία του έθνους μας.

Πριν από εκατό χρόνια, ένας μεγάλος Αμερικανός, στη σκιά του οποίου στεκόμαστε σήμερα, (σμ.: ο Αβραάμ Λίνκολν υπέγραψε τη Διακήρυξη Χειραφέτησης το 1863), υπέγραψε τη Διακήρυξη Χειραφέτησης. Αυτή η μνημειώδης απόφαση ήρθε ως ένας μεγάλος φάρος ελπίδας για εκατομμύρια Νέγρους σκλάβους, που είχαν καεί στις φλόγες της αδικίας. Ήρθε σαν ένα χαρμόσυνο ξημέρωμα για να τερματίσει τη μακρά νύχτα της αιχμαλωσίας τους.

Εκατό χρόνια μετά όμως, ο Νέγρος δεν είναι ελεύθερος. Εκατό χρόνια μετά, η ζωή του Νέγρου είναι ακόμη θλιβερά τσακισμένη από τις χειροπέδες του διαχωρισμού και τις αλυσίδες των διακρίσεων. Εκατό χρόνια μετά, ο Νέγρος ζει σ' ένα μοναχικό νησί φτώχειας, στο μέσο ενός απέραντου ωκεανού υλικής ευημερίας. Εκατό χρόνια μετά, ο Νέγρος μαραζώνει ακόμη στο περιθώριο της αμερικανικής κοινωνίας και βρίσκει τον εαυτό του εξόριστο στην ίδια του τη γη.

Έτσι, έχουμε έρθει εδώ σήμερα για να αναδείξουμε μια επαίσχυντη κατάσταση. Υπό μια έννοια έχουμε έρθει στην πρωτεύουσα του έθνους μας για να εξαργυρώσουμε μια επιταγή. Όταν οι αρχιτέκτονες της Δημοκρατίας μας έγραψαν τις θαυμάσιες λέξεις του Συντάγματος και της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, υπέγραψαν μία επιταγή, της οποίας κάθε Αμερικανός είναι κληρονόμος. Αυτή η επιταγή ήταν μια υπόσχεση πως τόσο οι μαύροι όσο και οι λευκοί, θα είναι εξασφαλισμένοι με «τα αναφαίρετα δικαιώματα, της Ζωής, της Ελευθερίας και της επιδίωξη της Ευτυχίας».

Είναι φανερό σήμερα ότι η Αμερική έχει αθετήσει αυτή την υπόσχεση, έτσι ώστε οι έγχρωμοι πολίτες της ανησυχούν. Αντί να τιμά αυτήν την ιερή υποχρέωση, η Αμερική έχει δώσει στους Νέγρους μια ακάλυπτη επιταγή, μια επιταγή με την ένδειξη «ανεπαρκή κεφάλαια».

Αλλά αρνούμαστε να πιστέψουμε ότι η τράπεζα της δικαιοσύνης έχει χρεοκοπήσει. Αρνούμαστε να πιστέψουμε ότι δεν υπάρχουν διαθέσιμοι πόροι στο μεγάλο θησαυροφυλάκιο ευκαιριών αυτού του έθνους. Γι' αυτό, έχουμε έρθει να εξαργυρώσουμε αυτή την επιταγή, μια επιταγή που θα μας δώσει κατόπιν αιτήματος το θησαυρό της ελευθερίας και την ασφάλεια της δικαιοσύνης.

Έχουμε έρθει επίσης σε αυτό τον αγιασμένο σημείο, για να υπενθυμίσουμε στην Αμερική την επιτακτική ανάγκη του τώρα. Δεν υπάρχει χρόνος να επαναπαυθούμε ή να δεχθούμε καθυστερήσεις εκ νέου.

Τώρα είναι η ώρα να κάνουμε πραγματικές τις υποσχέσεις της δημοκρατίας. Τώρα είναι η ώρα να υψωθούμε από τη σκοτεινή και έρημη κοιλάδα του διαχωρισμού, στο ηλιόλουστο μονοπάτι της φυλετικής δικαιοσύνης. Τώρα είναι η ώρα να βγάλουμε το έθνος μας από την κινούμενη άμμο της φυλετικής αδικίας προς το σταθερό βράχο της αδελφοσύνης. Τώρα είναι η ώρα να κάνουμε τη δικαιοσύνη πραγματικότητα για όλα τα παιδιά του Θεού.

Θα ήταν μοιραίο για το έθνος να αγνοήσει το επείγον της στιγμής. Αυτό το πνιγηρό καλοκαίρι της δικαιολογημένης δυσαρέσκειας του Νέγρου δεν θα περάσει, μέχρι να έρθει το αναζωογονητικό φθινόπωρο ελευθερίας και ισότητας. Το 1963 δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή. Και εκείνοι που ελπίζουν ότι ο Νέγρος που χρειάζονταν απλώς να εκτονωθεί και τώρα είναι ικανοποιημένος, θα ξυπνήσουν απότομα, αν το έθνος επιστρέψει στα συνηθισμένα. Και δεν θα υπάρξει ούτε ηρεμία ούτε γαλήνη στην Αμερική, μέχρι ο Νέγρος να αποκτήσει τα δικαιώματα του πολίτη. Ο ανεμοστρόβιλος της εξέγερσης θα συνεχίσει να ταρακουνούν τα θεμέλια του έθνους μας, μέχρι να ξημερώσει η λαμπρή μέρα της δικαιοσύνης.

Όμως υπάρχει και κάτι που πρέπει να πω στο λαό μου, που στέκεται στο ζεστό κατώφλι που οδηγεί στο παλάτι της δικαιοσύνης: Στον αγώνα μας για την απόκτηση τη νόμιμης θέση μας, δεν πρέπει να υπάρξουμε ένοχοι για αξιόποινες ή άδικες πράξεις. Δεν πρέπει να ικανοποιήσουμε τη δίψα μας για ελευθερία, πίνοντας από το ποτήρι της πίκρας και του μίσους. Πρέπει να κάνουμε τον αγώνα μας με υψηλό επίπεδο αξιοπρέπειας και πειθαρχίας. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε η δημιουργική μας διαμαρτυρία να εκφυλιστεί σε σωματική βία. Ξανά και ξανά, πρέπει να ανυψωνόμαστε στα μεγαλοπρεπή ύψη όπου η φυσική δύναμη συναντάται με τη δύναμη της ψυχής.

Η θαυμάσια νέα μαχητικότητα που διακατέχει την κοινότητα Νέγων δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε δυσπιστία για όλους τους λευκούς, γιατί πολλοί λευκοί αδερφοί μας, όπως αποδεικνύεται από την παρουσία τους σήμερα εδώ, έχουν ήδη συνειδητοποιήσει πως η μοίρα τους είναι δεμένη με τη δική μας μοίρα. Έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν ότι η ελευθερία τους είναι αλληλένδετη με τη δική μας ελευθερία μας.

Δεν μπορούμε να πορευθούμε μόνοι μας. Και καθώς προχωράμε, πρέπει να δώσουμε την υπόσχεση ότι θα οδεύουμε πάντοτε μπροστά. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω.

Υπάρχουν αυτοί που ρωτούν τους υποστηρικτές των δικαιωμάτων των πολιτών, «Πότε θα μείνετε ικανοποιημένοι;»

Δεν μπορούμε να είμαστε ποτέ ικανοποιημένοι, όσο ο Νέγρος είναι το θύμα μιας ανείπωτης φρίκης της αστυνομικής βαρβαρότητας.

Δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε ικανοποιημένοι, όσο τα κορμιά μας, βαριά από την κούραση του ταξιδιού, δεν μπορούν να βρουν κατάλυμα στα μοτέλ των αυτοκινητοδρόμων και στα ξενοδοχεία των πόλεων.

Δεν μπορούμε να είμαστε ποτέ ικανοποιημένοι, όσο η βασική κίνηση του Νέγρου είναι από ένα μικρότερο γκέτο, σε ένα μεγαλύτερο.

Δεν μπορούμε να είμαστε ποτέ ικανοποιημένοι, όσο τα παιδιά μας χάνουν την ατομικότητα και την αξιοπρέπειά τους από επιγραφές που γράφουν: «Μόνο για Λευκούς»

Δεν μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι όσο ο νέγρος στο Μισισιπή δεν έχει δικαίωμα ψήφου και ο Νέγρος στην Νέα Υόρκη νιώθει πως δεν έχει τίποτα να ψηφίσει.

Όχι, όχι, δεν είμαστε ικανοποιημένοι, και δεν θα ικανοποιηθούμε μέχρι να η δικαιοσύνη να τρέχει σαν νερό και το δίκιο σαν δυνατός χείμαρρος.

Δεν παραβλέπω πως μερικοί έχετε έρθει εδώ, από μεγάλες δοκιμασίες και βάσανα. Κάποιοι από εσάς έχετε μόλις βγει από τα στενά κελιά της φυλακής. Και κάποιοι από εσάς έχετε έρθει από περιοχές, όπου για την αναζήτηση της ελευθερίας σας βιώσατε την καταδίωξη και τη θύελλα της αστυνομικής βαρβαρότητας. Έχετε γίνει βετεράνοι πολλών βασάνων. Συνεχίστε να δουλεύετε με την πίστη ότι αυτά τα άδικα βάσανα είναι λυτρωτικά. Επιστρέψτε στο Μισισσιπή, γυρίστε πίσω στην Αλαμπάμα, γυρίστε πίσω στη Νότια Καρολίνα, γυρίστε πίσω στη Τζόρτζια, γυρίστε πίσω στη Λουιζιάνα, επιστρέψτε στις φτωχογειτονιές και τα γκέτο των βόρειων πόλεων μας, γνωρίζοντας ότι αυτή η κατάσταση μπορεί και θα αλλάξει.

Ας μην βυθιζόμαστε στην κοιλάδα της απελπισίας.

Σας λέω σήμερα, φίλοι μου, πως ακόμα κι αν αντιμετωπίζουμε καθημερινά δυσκολίες, έχω ακόμη ένα όνειρο. Είναι ένα όνειρο συνυφασμένο με το αμερικανικό όνειρο.

Έχω ένα όνειρο ότι μια μέρα αυτό το έθνος θα ξεσηκωθεί και θα ζησει την αληθινό νόημα της πεποιθήσής του: «Πιστεύουμε ως αυταπόδεικτη αλήθεια, ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι»

Έχω ένα όνειρο πως μια μέρα στους κόκκινους λόφους της Τζόρτζια, οι γιοι των πρώην σκλάβων και οι γιοι των πρώην αφεντάδων θα μπορούν να καθίσουν μαζί στο τραπέζι της αδελφοσύνης.

Έχω ένα όνειρο πως μια ημέρα ακόμη και η πολιτεία του Μισισσιπή, μια πολιτεία πνιγμένη στην αδικία και την καταπίεση, θα μεταμορφωθεί σε μια όαση ελευθερίας και δικαιοσύνης.

Έχω ένα όνειρο ότι τα τέσσερα μικρά παιδιά μου θα ζήσουν μια μέρα σε ένα έθνος όπου δεν θα κρίνονται από το χρώμα του δέρματός τους αλλά από το περιεχόμενο του χαρακτήρα τους.

Έχω ένα όνειρο σήμερα!

Έχω ένα όνειρο ότι μια μέρα, πέρα στην Αλαμπάμα με τους φαύλους ρατσιστές της - με τον κυβερνήτη της που μιλά συνεχώς για όπως «παρεμβολή» και «εξουδετέρωση»- Μία ημέρα εκεί ακριβώς, στην Αλαμπάμα, μικρά μαύρα αγόρια και μαύρα κορίτσια θα ενώνουν τα χέρια με λευκά αγόρια και λευκά κορίτσια σαν αδέρφια.

Έχω ένα όνειρο σήμερα!

Έχω ένα όνειρο ότι μια μέρα θα εξυψωθεί κάθε κοιλάδα, και κάθε λόφος και βουνό θα χαμηλώσουν, τα τραχιά μέρη θα εξομαλυνθούν και τα κυρτά μέρη θα ισιώσουν. «Και η δόξα του Κυρίου θα αποκαλυφθεί σε κάθε σάρκα και θα το δούμε όλοι μαζί».

Αυτή είναι η ελπίδα μας, και με αυτή θα επιστρέψω στο Νότο.

Με αυτήν την πίστη, θα καταφέρουμε να βγούμε από τα βουνά της απογοήτευσης με μια πέτρα ελπίδας. Με αυτήν την πίστη, θα καταφέρουμε να μετατρέψουμε τις κακόηχες έριδες του έθνους μας σε μια όμορφη μελωδία αδελφότητας.

Με αυτήν την πίστη, θα μπορούμε να δουλεύουμε μαζί, να προσευχόμαστε μαζί, να παλεύουμε μαζί, να πάμε φυλακή μαζί, να αγωνιστούμε για την ελευθερία μας μαζί, γνωρίζοντας πως κάποια μέρα όλοι θα είμαστε ελεύθεροι.

Και αυτή θα είναι η μέρα – αυτή θα είναι η μέρα, που όλα τα παιδιά του Θεού θα μπορούν να τραγουδούν με νέο νόημα τους στίχους: «Χώρα μου, γλυκιά γη της ελευθερίας, για σένα τραγουδώ. Γη των προγόνων μου που πέθαναν, γη των προσκυνητών, από κάθε σου βουνοπλαγιά, ας ηχήσει η ελευθερία!»

Κι αν η Αμερική είναι ένα σπουδαίο έθνος, αυτό πρέπει να γίνει πραγματικότητα. Γι 'αυτό ας ηχήσει η ελευθερία από τις κορυφές των τεράστιων λόφων του Νιου Χάμσαϊρ.

Ας ηχήσει η ελευθερία από τα επιβλητικά βουνά της Νέας Υόρκης.

Ας ηχήσει η ελευθερία από τα υψώματα Alleghenies της Πενσυλβάνια.

Ας ηχήσει η ελευθερία από τα χιονισμένα Βραχώδη Όρη του Κολοράντο.

Ας ηχήσει η ελευθερία από τις πλαγιές της Καλιφόρνιας.

Αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό.

Ας ηχήσει η ελευθερία από τα Βραχώδη Όρη της Τζόρτζια.

Ας ηχήσει η ελευθερία από τα όρη Λουκάουτ του Τενεσί.

Ας ηχήσει η ελευθερία από κάθε λόφο του Μισισιπή.

Από κάθε βουνοπλαγιά, ας ηχήσει η ελευθερία.

Και όταν συμβεί αυτό, όταν επιτρέψουμε να ηχήσει η ελευθερία, όταν την αφήσουμε να αντηχήσει από κάθε χωριό και κάθε κομότητα, από κάθε πολιτεία και κάθε πόλη, τότε θα μπορέσουμε να επιταχύνουμε εκείνη την ημέρα προς τα μπρος, όπου όλα τα παιδιά του Θεού, Μαύροι και Λευκοί, εβραίοι και εθνικοί, προτεστάντες και καθολικοί, θα ενώσουν τα χέρια και θα τραγουδήσουν τα λόγια του παλιού Νέγκρικου ύμνου: «Επιτέλους ελεύθεροι! Επιτέλους ελεύθεροι!
Ευχαριστούμε τον Παντοδύναμο Θεό, είμαστε επιτέλους ελεύθεροι!»